

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 86/02-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2002 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ď., bytom S., vo veci porušenia jeho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného úradu v B., odboru životného prostredia, o umiestnení stavby sp. zn. ŽP 99/01279-Mk zo 6. augusta 1999 v spojení s rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI Gd 4235/01-31 z 13. februára 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ď. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 11. apríla 2002 doručené podanie J. Ď. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom S., ktoré bolo označené ako „Ústavná sťažnosť“. Z jeho obsahu vyplynulo, že smeruje „proti nečinnosti a rozhodnutiu GP SR č. VI Gd 4235/01-31 zo dňa 13. 2. 2002“. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a aby vyniesol tento nález:

„Vydaním Rozhodnutia o umiestnení stavby v rozpore s vykonávajúcou vyhláškou stavebného zákona § 8 odst. 2 a 3 o predpísaných vzdialenostiach od okolitých stavieb a nepodložené odloženie preskúmania rozhodnutí generálnou prokuratúrou SR, došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa a vlastníť majetok, podľa čl. 20 odst. 1 Ústavy SR a základného práva odborného preskúmania rozhodnutia týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa čl. 46 odst. 1 a 2 Ústavy SR.

Rozhodnutie Generálnej prokuratúry v spojení s rozhodnutím okresného úradu životného prostredia sa zrušujú.

Generálna prokuratúra je povinná nahradiť sťažovateľovi trovy spojené s týmto konaním.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každú sťažnosť posúdi z toho hľadiska, či má náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 a v § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť rozhodnutím Okresného úradu v B., odboru životného prostredia, o umiestnení stavby sp. zn. ŽP 99/01279-Mk zo 6. augusta 1999.

Ústavný súd konštatuje, že už uznesením sp. zn. I. ÚS 25/02 z 22. marca 2002 vo veci toho istého sťažovateľa a toho istého namietaného rozhodnutia ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 8. marca 2002 s odôvodnením: „Toto rozhodnutie (*pozn.: myslí sa rozhodnutie Okresného úradu v B., odboru životného prostredia, sp. zn. ŽP 99/01279-Mk zo 6. augusta 1999*) nadobudlo právoplatnosť 4. októbra 1999, ako to vyplýva z prípisu Okresného úradu v B. z 23. decembra 1999 sp. zn. ŽP 99/02236-Mk, keďže navrhovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie po zákonom stanovenej lehote. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať v lehote do 2 mesiacov. Táto lehota sa začína dňom, keď rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, inak dňom, keď bol sťažovateľ upovedomený o vybavení opravného prostriedku, a ak takého prostriedku niet, dňom, keď došlo k porušeniu jeho základného práva alebo slobody. Keďže rozhodnutie Okresného úradu v B. nadobudlo právoplatnosť 4. októbra 1999 a návrh došiel ústavnému súdu 8. marca 2002, treba návrh v tejto časti podaný voči Okresnému úradu v B. považovať za oneskorene podaný.“

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu neskorší návrh nemožno považovať za opodstatnený, pokiaľ obsahuje len tie právne alebo faktické skutočnosti, ktoré ústavný súd už predtým viedli k odmietnutiu obsahovo a vecne totožného návrhu toho istého navrhovateľa pre niektorý z dôvodov uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 44/ 97, I. ÚS 20/ 98, I. ÚS 21/ 98, I. ÚS 55/ 98).

Pokiaľ ide o tú časť návrhu, ktorá dáva do spojitosti uvedené rozhodnutie Okresného úradu v B., odboru životného prostredia, sp. zn. ŽP 99/01279-Mk zo 6. augusta 1999 (právoplatné od 4. októbra 1999) s rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI Gd 4235/01-31 z 13. februára 2002, ústavný súd zistil, že medzi týmto rozhodnutím a namietaným porušením práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy nie je priama príčinná súvislosť. V predmetnom rozhodnutí sa Generálna prokuratúra Slovenskej republiky zaoberala podnetom sťažovateľa týkajúcim sa jeho nesúhlasu „s odložením podnetu na prešetrenie nečinnosti KÚ OŽP v Ž. ako i OÚ OŽP v B., Krajskou prokuratúrou v Ž.“. Podnet sťažovateľa súvisel s listom Krajskej prokuratúry

v Ž. (č. k. Kd 4016/01-33) a s namietanou nečinnosťou Krajského úradu v Ž., odboru životného prostredia, a Okresného úradu v B., odboru životného prostredia, avšak vo veci pozastavenia stavebných prác a zrušenia stavebného povolenia na novostavbu (č. j. ŽP 99/01951-Gch), ktorý Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v rámci svojej právomoci preskúmala a zaujala k nemu stanovisko.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup súdneho alebo iného orgánu (v tomto prípade Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky), ktorý koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy v súlade s príslušnými procesnými a hmotnoprávnymi predpismi, nie je možné považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 6/97).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa ústavný súd už nezaoberal žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie advokáta pre účely konania pred ústavným súdom ani zvyšnou časťou sťažnosti sťažovateľa a v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2002